

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Litteræ Magistri Milonis missæ ad Dominium Papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

LITTERÆ MAGISTRI MILONIS
missæ ad Dominum Papam.

præcipio quatinus super expoliatione Ecclesiarum, de qua nuntij peregrinorum apud Dominum Patrem me diffamarunt, veritatem non taceatis, sed si quis vestrum scit quòd res Ecclesie sue vel aliterius furtivè vel alias injustè vel quoquo modo receperim, palam dicat coram omnibus, in instanti duplicia recepturus. Neminè verò proficiente quòd de suis vel Ecclesiarum quicquam receperit, adjunxit dicens: S V M M A M thesauri quem de basilica sanctæ Sophiæ dicor usque ad centum milia marcarum subtilisse, decem & octo milia marcarum cunctis qui tunc erant Canonicis præsentibus & scientibus vix fuisse protector. Super eo autem quòd ab Imperatore sexcenta hyperpera dicebatur injustè recepisse, quorum restitutionem, sicut in vestris litteris continebatur, Clerici requirebant instanter, respondit, nullius reprehensionis notæ de hoc tali ratione se demonstrans obnoxium, & ab eorum petitione sese penitus absolvendum. Dicebat enim quòd illa trecenta hyperpera quæ ratione quartæ spectabant ad ipsum, cum nondum tamen per vos quota fit ejus pars futura fuerit terminatum, recepit ideo, nec in procurationem Domini Cardinalis easem, sicut Clerici postulabant, erogaverit, quia computatis iis quæ non adjutus à communitate de suis bonis in procuratione dicti Cardinalis expendit, & collatis cum iis quæ Dominus Imperator, qui communitati Clericorum tenebatur in ejusdem sustentationem, de bonis eorundem distrahit, non eis ipse debitor appareret, sed ipsos ei multa restituere potius oporteret, de quo ne liceret eis aliquatenus dubitare, paratus erat per illos quorum ministerio Dominus Cardinalis ex parte sua fuerat procuratus, eos manifestis certificare. Alia verò trecenta hyperpera, quæ non sibi sed Clericis à debitoribus communitatis cum instantia magna receperat, eundem Clerico nomine Theodorico, qui tunc temporis Clericorum fuerat procurator, se fitebatur assignasse: qui præsens ibi confessus fuit eandem pecuniam se nomine Clericorum jam longo tecto tempore suscepisse, Silentium verò cunctis tenentibus, cum adversus ea quæ Dominus Patriarcha tam rationabiliter proposuerat respondere minimè prævalerent, surrexerunt illi de quibus supra memoratum est, qui litteras quas Dominus Benedictus Cardinalis eis super Ecclesia sanctæ Sophiæ concesserat demonstrabant, supplicantes Domino Patriarchæ quatinus mandatum vestrum, quod in aliis fuerat prosequutus, in eis, ipsos in Canonicos recipiendo, similiter observaret. Quibus Dominus Patriarcha rationes opponens prædictas, rescriptum vestrum super eorum receptione se recepisse penitus denegabat, dicens quòd vestra sanctitas de iis nullatenus diffiniret, de quibus ei per auctores causarum vel eorum nuntios nihil penitus innotuisset, multipliciter etiam astutus quòd si de illis ei sicut de ceteris constitisset, licet tanto numero Clericorum facultates Ecclesiæ minimè suppetere non dubitentur, tamen in eis integre mandatum vestrum prosequi libentissimè non omisit.

In eundem serè modum scripsit universitas Clericorum apud Constantinopolim commorantium.

Sanctissimo Patri & Domino Innocentio Dei gratia summo Pontifici Milo humilis servus ejus voluntarium debite servitutis obsequium. Postquam cum exercitu signatorum à Lugduno per Provinciam usque ad Montempellianum processsi, reverendo patri Cisterciensi Abbati & Principibus visum fuit plurimum expedire quòd ad terram nobilium virorum Comitum Provincie & Fulcalariensis, partim pro reformanda concordia inter eos, partim pro collecta facienda per Ecclesias ad opus & subsidium exercitus Iesu Christi, celeriter remearem. Cumque ad Arelatensem civitatem venissem, oculata fide perspexi quòd aliàs fama intellexeram * nuntiare, videlicet quòd vir nobilis Vvillelmus Porcelleti munitionem quandam fortissimam super duabus Ecclesiis & in cimiterio ipsarum constructam in insula quadam juxta ripam Rhodani non longè ab eadem civitate in perniciem transeuntium possidebat, domoque Domini converteret in speluncas latronum. Innumera enim maleficia, rapinæ scilicet, exactiones indebite, furta, & ceteræ abominations committebantur in ea, & timebantur nihilominus in futurum committi. Propter quod me cum circumstantibus civitatibus continuo ad ipsam delatandam accinxim. Et quia timuit dictus nobilis ne terra ipsius tota in exterminium & direptionem veniret, non expectata manu militari, quamvis invitus, præfatam munitionem mihi tradidit subvertendam. Ea igitur funditus demolita, continuo Massiliam properavi, civesque Massilienses diligenter admonui ut pacem & alia quæ circumadjacentia loca juraverant jurarent & ipsi, & præcipue de facto Roncelini, in quo multum Ecclesiam Dei scandalifaverant, satisfacerent competenter. In quorum nullo preces meas seu mandatum exaudire curarunt, excusationes in peccatis suis frivolæ, scilicet Roncelini absentiam, allegantes; & quod non sine verecundia multa & robore sustinui, mihi publicè, licet falsò, in faciem objecerunt quòd cum Romana Ecclesia ei communicasset in multis, non tanquam apostatam seu excommunicatum ipsum vitare debebant. Exinde per Aquensem civitatem Avinionem revertens, præfatum Comitem Fulcalariensem vocavi, eum diligenter inducens ut sicut Comes Tolosanus, ceteri Barones & civitates, se ad observantiam pacis & eorum quæ statuta fuerunt apud sanctum Egidium obligaret. Ad quòd, licet à principio difficilis multum extiterit, postmodum tamen secundum voluntatem meam & consilium Archiepiscoporum & Episcoporum qui apud Avinionem ad Concilium fuerant congregati, ad observandum quæcunque volui præcipere tam suam quam multorum commilitum suorum juratoriam mihi & insuper trium castrorum pignorativam exhibuit cautionem; quæ castra quibusdam discretis personis ecclesiasticis nomine vestro custodienda commisi. Circa verò Comitem Provincie ac terram ipsius, pro eo quòd in Siciliam cum sorore profectus fuerat, quæ stabilienda fuerant stabilire nequivi. Ad communem tamen utilitatem & quietem totius provincie multa in præfato Concilio statuta fuerunt; & prædictus Roncelinus præcipue tanquam

Epist. 106.
De negotio fidei in Provincia.

* nuntiata

Vide lib. 14.
epist. 95.

apostata & perjurus cum omnibus fautoribus suis & complicitibus fuit nominatim anathematis vinculo innodatus, totaque civitas Massiliensis & terra ipsius ecclesiastico districtissime interdicto subiecta. Præfati quoque Domini Cisterciensis Abbatis fuit consilium & voluntas ut formam juramenti Baronum, civitatum, aliorumque locorum, sicut in authenticis quæ penes me habeo continetur, vobis seriatim transmitterem, ponendam, si vestra sanctitati videbitur, in regestis, quæ forma ab originalibus sumpta & diligenter correctæ in quaterno meo sigillo signato, quem attulit lator præsentium, plenius continetur. Quia igitur, sancte Pater, ad hoc res per Dei gratiam jam devenit ut in tota Provincia sit summa pax & tranquillitas reformata, dummodo facile non solvantur quæ multa sunt deliberatione statuta, beatitudinem vestram humiliter supplicatione deprecor quatinus si forsitan, sicut à multis creditur, Tolosanus Comes, pacis & justitiæ inimicus, ad præsentiam vestram accesserit pro recuperandis castris quæ mihi vestro nomine assignavit, quod se jactat posse facile obtinere, non vos moveat ejus lingua solis mendaciis & contumeliis erudita, sed, sicut meruit, de die in diem manus ecclesiæ sentiat graviores. Cùm enim super quindecim ad minus capitulis præter alias juratorum ab eo receperim cautionem, ferè in omnibus manifestissime dejeravit, in his præcipue quæ in aliis literis continentur factis * nomine Domini Regensis & meo. Unde à jure quod habet in civitate Melgorij cecidit manifestè, & septem munitissima castra quæ de suis habeo in commissa Romana ecclesiæ ceciderunt. Avinionenses quoque, Nemausenses, & homines sancti Egidij, sicut in forma juramenti quod mihi vestro nomine præstiterunt plenius continetur, de omni jure quod in civitatibus illis habet hominum Romana ecclesiæ parati sunt exhibere. Verùm, sicut in præfatis habetur literis, adhuc usque ad proximum festum omnium sanctorum expectabitur; in quo si non venerit satisfactorius de omnibus, contra ipsum tam spiritualiter quam temporaliter procedetur. Castra siquidem quæ de suis habeo adeo sunt artificio & natura loci munita ut cum auxilio civitatum, locorum etiam & Baronum, qui ecclesiæ multa sunt devotione ac juramento astricti, facillimum sit ipsum exterminare de terra quam sua vita turpissima diutius maculavit. Ad hæc, in eo quod Romana ecclesiæ tenet castra ullaenus ipse non læditur; immo per hoc & his diebus extremum evasit supplicium, & illæsa remansit alia terra sua. Comes quoque Fulcalariensis multique alij Barones & nobiles, qui mihi multa castra munitissima reddiderunt, non solum ea non repetunt, sed offerunt alia incessanter, quoniam id tranquillitati provincie admodum expedire cognoscunt. Si autem, quod Deus avertat, idem Tolosanus Comes sine alia satisfactione recuperaverit sua castra, quicquid factum est contra hæreticos & pro pace ac quiete provincie stabilitum, prorsus ad nihilum redigetur, & melius esset nihil inchoatum fuisse quam relinquere taliter inchoata. Parcat mihi vestra benignitas, sancte Pater, si prolixius vel aliter quam debuerim forsitan scripsi. Nam ex abundantia cordis eo loquitur; & zelum

* Vide epist. seq.

bonum habeo, qui utinam scientia sit conditus. Licet enim tam Comes ipse quam præfatus nobilis, cujus adeo munitionem destruxi quod pro centum milibus solidorum in statum pristinum reparari non posset, occultè mihi exitum machinetur, sicut multorum certa relatione cognovi, nihil me tamen ab eo quod cepi poterit revocare, quamvis uterque mortem fuerit machinatus Legati. Nam & Comes semper postea interfectorum ipsius familiarem habuit & amicum, cùm esset antea inimicus, & Vvillelmus Porcelleti germanum interfectoris ejusdem postea semper habuit commensalem.

DOMINO PAPA.

Sanctissimo Patri ac Domino Innocentio Dei gratia summo Pontifici Hugo Regensis Episcopus, & Milo humilis servus ejus, voluntarium debite servitutis obsequium. Cùm nuper apud civitatem Avinionensem pro statu Provincie cum multis Archiepiscopis & Episcopis & aliis Ecclesiasticis Prælatibus essemus in Concilio congregati, de consilio & assensu reverendi patris Abbatis Cisterciensis & sacri approbatione Concilii Commitem Tolosanum anathematis vinculo innodavimus & totam ipsius terram ecclesiastico suppositum interdicto pro eo quod idem Comes venerabiles patres Carpentoratensem & Vasionensem Episcopos cum suis Clericis non restituit pleno jure, sicut ego Milo ei præceperam sub religione præstiti juramenti & pena in ipso juramento adjecta, pro eo etiam quod hæreticos & credentes de terra sua non expulit, nec eos ad arbitrium tradidit signatorum, Ecclesiis quoque & religionis domibus ac personis miserabilibus justitiam, sicut ei præceptum fuerat, non exhibuit, nec ad respondendum de se conquirentibus aliquos constituit responsales, similiter incastellatas Ecclesias ad diocesanorum Episcoporum arbitrium non destruxit, & pedagia seu exactiones indebitas non dimisit. Hanc autem sententiam ita duximus moderandam, quod si Comes ipse usque ad proximum festum omnium sanctorum ad præsentiam nostram accesserit & super prædictis satisfecerit competenter, non sit hæc excommunicatione ligatus. alioquin tam ipse quam terra ipsius, ut supra diximus, & excommunicationis & interdicti sententia teneatur. Quia igitur, sancte pater, veridica multorum relatione didicimus quod Comes ipse ad sedem est apostolicam accessurus, ut intercessione illustris Regis Ottonis, Regis quoque Francie, ac plurium aliorum, de quorum dilectione se jactat, terræ suæ, quæ tota penè in manibus vestris consistit, restitutionem obtineat, & sic esset novissimus error longè priore deterior, totius negotij veritatem vestrae sanctitatis acribus duximus declarandam; ut si forsitan idem Comes ad vos, sicut speratur, accesserit, in successore Petri petra, quæ Christus est, inveniat firmitatem, indubitanter scientes quod per Dei ac vestram gratiam taliter est ligatus quod deinceps recalcitrare non poterit nec vestris sanctis iustitiis obviare, nisi forsitan, quod Deus avertat, quod circa ipsum factum est aliquorum instantia dissolvatur. Roncelinum quoque sancti Victoris Massiliensis monachum apostatam & perjurum in eodem Concilio anathematizavimus & maledi-

Epist. 105.
Super de
Comiti Tol.
sua.